

Проповед 276

За молитвата

Прочит: Лука 11, 1-13

Скъпи братя и сестри,

Днес ние ще говорим за молитвата. Много е говорено за молитвата, но въпреки това се оказва недостатъчно. Колкото и много да говорим, ние не можем да си я обясним и не можем да се научим да я практикуваме редовно. Днес се молим, утре не. Задавали ли сте си въпроса какво е молитвата лично за вас, мислили сте за това какво е значението на молитвата във вашия живот? Имате ли нужда да се молите, или се насилвате и, въобще, присъства ли ежедневната молитва в живота ви. Как общувате с Бога? *Веднъж заедно се били събрали трима пастори. Стоели в кабинета на единия от тримата и си говорели. И понеже имало проблем с телефона, в стаята имало и един телефонен техник. Разговорът бил за молитвата. Първият пастор казал: Аз се моля най-добре, когато коленича – това е най-правилното положение, когато застава пред Бога и говоря с Него. Вторият пастор обаче не бил съгласен с това и казал: Аз се моля най-добре, когато съм прав и издигна ръцете си към Бога; така Му показвам големия си копнеж и желание да общувам с Него. Третият пастор отново бил на различно мнение от двамата си колеги: Аз се моля най-добре, когато легна по лице на пода и разтворя широко ръцете си. В края на краищата, за такава молитва има достатъчно красноречиви примери в Библията. Тогава в разговора се намесил и телефонният техник: Аз пък се молих най-добре и искрено, когато веднъж, качвайки се на един телеграфен стълб, се подхлъзнах и увиснах с главата надолу на прилична височина от земята. Тогава чувствах, че молитвата ми към Бога е най-искрена и истинска.* Има различни видове и начини за молитва. Според мен няма по-правилни или по-истински. Но едно е ясно: молитвата не трябва да е сламката, за която се хваща всеки удавник, не трябва да е последното разрешение на една заплетена ситуация. Молитвата не трябва да е последното средство, до което прибягваме, а първото, тя трябва да е част от живота ни, тя трябва да ни води по-близо до Бога. Ние не практикуваме този начин, много често сме като телефонния техник - молим се, когато ножът опре до кокала, молим се, когато нямаме друг изход, молим се, когато не виждаме как нещата могат да се оправят. В този пасаж Исус Христос се опитва да покаже на учениците какво е молитвата, как трябва да изглежда молитвата и как трябва да се молим.

1. Призив за молитва. Учениците на Исус бяха впечатлени от начина по който Той се молеше. Те бяха впечатлени не само от начина, но и от честотата, с която Исус практикуваше молитвата. Ние не знаме как точно се е молил Исус, колко дълго го е правил, какво точно е казал. Едно е сигурно, наблюдавайки Исус, учениците бяха толкова впечатлени от неговият молитвен живот и начина му на общуване с Бога, че го попитаха как да се молят: **“И когато Той се молеше на едно място, след като свърши молитвата, един от Неговите ученици Му каза: Господи, научи ни да се молим”**. След като свърши молитвата си, което означава, че учениците бяха свидетели на това, те поискаха и самите те да се научат да се молят по този начин. Начинът на Исус възпламени желание за молитва у хората около него. Това е достатъчно показателно за

молитвата. Как се молим? Когато хората ни видят и ни чуят да се молим, поражда ли се у тях желание да се научат да се молят? Истинската молитва е възпламеняваща, тя може да зарази и хората до вас. Молитвата на Исус беше общуване с Бога, но и призив за молитва към хората до Него. Молитвата ни трябва да бъде общуване с Бога, но и призив за молитва към другите. Най-страшното, което може да се случи на един човек или народ, е да няма кой да се моли за Него. В книгата Езекил Бог казва: **“А като потърсих между тях мъж, който би издигнал оградата и би застанал в пролома пред Мене заради страната, за да не я разоря, не намерих.”** Нямаше никой който да се застъпи за народа на Израел и Бог намира това за ужасно и отблъскващо; ако имаше кой да застане, може би народът на Израел не би бил сполетян от такива тежки беди. Затова молитвата е важна: ние общуваме с Бога, грижим се в молитва за хората около нас, застъпваме се дори за онези, които са заслужили наказанието си. Бог иска да се молим и да общуваме с Него. Но как? Това е въпросът, който интересуваше толкова много и учениците. В този текст Исус показва не само една примерна молитва, молитвата “Отче наш”, но и показва как да го правим. Ние ще се спрем на начините на молитва:

2. Да се молим на Бога, като на един приятел (5 – 8). Исус им каза: **“Ако някой от вас има приятел и отиде при него посред нощ, и му каже: Приятелю, дай ми назаем три хляба, понеже един мой приятел дойде у дома от път и нямам какво да сложа пред него; и ако той отвътре отговори: Не ме безпокой; вратата е вече заключена и децата ми са с мене в леглото; не мога да стана да ти дам; казвам ви, че даже ако не стане да му даде, защото му е приятел, то поради неговата настойчивост ще стане и ще му даде колкото му трябва.”** Разбираме ли добре, това, което Исус казва – при молитвата става въпрос за една дълбока и лична връзка. Примерът, който Исус дава, се отнася за приятели. Това е първото, което прави впечатление. Исус нарича връзката ни с Бога. За Исус молитвата е като разговор, разговор с приятел на когото можеш да разчиташ. Това е като разговор с приятел, когото можеш да притесниш. Колко приятели имаме, на които можем да се обадим по всяко време на деня и нощта. Не са много. Бог обаче е на линия. Той е готов да ни слуша и да ни даде това, което ни е необходимо. Интересно е да знаем, че по онова време три хляба са били това, което е било необходимо за вечерята на едно семейство. Бог ще ти даде точно толкова колкото е необходимо. Важно е да видим и да разберем, че Бог е готов да те слуша, да бъде за теб като приятел, на когото можеш да разчиташ, като приятел, когото можеш да потърсиш по всяко време, да му кажеш това, от което се нуждаеш, и Той да ти даде това, което ти е необходимо. Това също е важно да запомним: когато се молим на Бога, Той не ни дава това, което искаме, а това което ни е необходимо. Важно е, когато се молиш, да се молиш настойчиво, даже и да имаш чувството, че може да ти бъде отказано да не се отказваш, докато не получиш отговор. Това е което Исус Христос казва на своите ученици, а и на всички нас. Молитвата е взаимоотношение и за вас Бог трябва да бъде като добър приятел, на когото можете да кажете всичко, което ви вълнува, по всяко време, независимо дали е ден или нощ, независимо дали ви се струва подходящо или не. Ако приемате Бога като такъв приятел, ще Го търсите, ще споделяте с Него, ще искате от Него, а Той ще ви даде не точно това, което искате, а това, което ви е наистина необходимо. Бог иска да бъде за нас този добър приятел, Бог иска да е този на Когото разчитаме. Той не иска да бъде последният, когото търсим, а първият. Той иска да бъде за нас истински приятел, Когото можем да помолим за всичко. Исус ни окуражава да възстановим доверието между човека и Бога. Той ни дава пътя, по който можем да го направим – чрез Неговата жертва на Голготския кръст. Чрез жертвата на Исус ние ставаме приятели на Бога. Чрез тази жертва ние можем да Го търсим. Имайте кураж и се молете – Бог е ваш приятел, Той ще ви даде.

3. Да се молим като истински нуждаещи се (9 - 10). Картината на молитвата обаче не приключва дотук. Исус продължава: **“Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори.”** В този стих има три ключови думи: искам, търся и хлопам. Тези думи представят един особено упорит просяк. Представете си един просяк, който иска нещо от вас. Вие не му давате, защото сте почти толкова упорити като него, но той не ви оставя. Върви след вас и не ви оставя. Не можете да му се изскубнете. Такива просяци не ни се иска да срещаме, просто защото не можем да се отървем от тях... Исус обаче казва на своите ученици: Точно така трябва да се молите, вземете молитвата на нуждаещият се просяк за пример. Не се притеснявайте, на Бога няма да Му омръзне да ви слуша, не можете да Го нервирате с непрестанните си молитви. Ние трябва да бъдем такива просяци и да се молим, защото съзнаваме, че молитвата е единственият шанс да преживеем. Копнейте така за Бога, общувайте така с Бога, молете се така на Бога - искайте, търсете и хлопайте – Той е единствената ви надежда. В последната вечер преди да умре, Мартин Лутер написал следното изречение – “Ние сме просяци – това е истината.” Помислете и ще видите, че ние се нуждаем от Божията милост и от даровете, с които ни обсипва всеки ден. Животът на истинският християнин е живот в зависимост от Бога. Ние зависим от Бога и ако не сме го осъзнали, то ние сме от всички хора, най-много за съжаление. Бог не иска да ни кара да се унижаваме, а да общуваме по-близко и искрено със него. Хората, които осъзнават своята собствена немощ и безсилие, търсят Бога, защото знаят – ние можем да оцелеем само когато сме близко до Него. Точно затова: искайте, търсете и хлопайте, защото, това стои в края на описанието на втория образ, който ни дава Исус: **“Защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори.”** Бог не само иска ние да общуваме и да искаме от Него, но ни и обещава, че ще ни даде, нашето искане и търсене и хлопана, няма да остане безответно, то ще има отговор. Този, който търси, при Бога, намира,

4. Третата картина, която Исус използва е молитвата като взаимоотношение между баща и син (11 - 13). Това е много силен образ: **“И кой е онзи баща между вас, който, ако синът му поиска хляб, ще му даде камък или ако му поиска риба, ще му даде змия вместо риба, или ако поиска яйце, ще му даде скорпион? И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на онези, които искат от Него!”** Бог е баща, а ние сме Негови деца. Нашите взаимоотношения трябва да бъдат като тези в едно добро семейство. Децата искат всичко, за което се сетят. По-големият ни син преди не много дълго време беше в период, в който казваше: Искам, искам, искам. Като родител никак не е лесно да устоиш на такава голяма канонада от искания. Мисля, че в Божиите очи ние често изглеждаме точно така. Ние искаме и не се отказваме. Помислете и погледнете назад в живота си и ще видите колко много неща сме искали. Не са едно и две. Не сме получили всичките, разбира се, и от този стих става ясно защо е така: Бог дава блага на децата си, Бог дава само доброто. Като родители, ние понякога, за да се отървем от досадното искане, даваме на децата това, което искат. Бог обаче не постъпва така. Той иска да ни даде добри неща, тези от които ние наистина се нуждаем, тези, които ще направят живота ни наистина добър. Бог никога няма да ни даде нещо лошо. Бог дава само добри неща на своите чада. Наистина, понякога в нашия живот изглежда, че нещо, което ни се случва, не е добро, а е тежко и трудно, но в последствие се оказва добро. Бог ни дава на нас, неговите деца, само неща, които са трайни и могат да издържат проверката на времето. Независимо как изглеждат днес, нещата, които Бог дава на своите деца, ще бъдат добри за нашето бъдеще, ще ни заведат по близо до Бога. Бъдете

истински деца на Бога и приемайте нещата, които ви дава, с благодарност, живеете с убеждението, че каквото и да ви се случва, то е за ваше добро. Добрият баща Бог никога няма да даде нещо, което е лошо за нас, Неговите деца. Страхът и недоверието са напълно не на място при молитвата. Помнете Бог е баща, Той е нашият баща и иска най-доброто за нас.

4. Дали Бог чува? Това е въпрос, който ние си задаваме, особено, когато искаме нещо, а не го получаваме веднага. Бог чува молитвите ни винаги. *Имало един равин, който се казвал Баал Шем Тов. Той бил много известен в общността си. Всички казвали, че бил толкова милостив, добродушен и чист, че когато говорел, Бог се вслушвал в думите му. Всички, които имали неизпълнено желание или се нуждаели от нещо отивали при равина. Баал Шем Тов ги събирал един път в годината в ден, който сам избирал. Когато стигнал там равинът запалвал красив огън и после произнасял молитвата си. И разказват, че Бог толкова харесвал молитвата, толкова се радвал на огъня, запален в гората и събраните около него хора, че изпълнявал всяко желание на хората, които били събрани там. Когато равинът умрял, хората осъзнали, че никой не знаел думите, които Тов изричал, познавали обаче мястото в гората и продължили да се събират там, изпявали някоя песен, рецитирали някой псалм и Бог толкова харесвал песента и псалма, и събраните хора, че изпълнявал желанията им. Времето минавало и хората забравили къде е мястото в гората и как се палел огъня. И разказват че Бог толкова обичал хората, че винаги когато му говорили ги слушал и изпълнявал желанията им.* Тази история казва това, което твърди и цялата Библия – Бог ни слуша и какво му говорим, Той ще бъде тук и ще изпълнява желанията ни. Не всички желания, а онези, които са добри за нас. Бог изпълнява всяко желание, което е добро за нас. Никога не преставайте да вярвате в това – Бог е добър с нас. Той ни дава винаги най доброто. Не това, което заслужаваме, а най-доброто. Нека да запомним това.

Когато мислим за молитвата, трябва да помним че няма определен начин или метод, който трябва да използваме, няма правилна или неправилна стойка на тялото, тя трябва да е такава към каквато Бог ни призовава. Преди всичко искрена и от цялото ни сърце. Ние трябва да се молим така, както Исус го правеше – Той заразяваше всички със молитвения си живот. Исус ни препоръчва три начина на молитва: да се молим на Бога като на приятел, да искаме от Него като един много упорит просяк, и да общуваме с него като деца с баща си. Преди всичко никога не допускайте съмнението, че Бог не слуша. Бог е тук и слуша винаги и е готов да ни даде това което е добро. Не преставайте да се молите. Силата на нашия християнски живот е в общуването ни с Бога, в ежедневното искрено общуване с нашия Отец. Амин.